

[Boligministeren]

jeg sagde fra starten, at det må være den generelle økonomiske politik, der skal lægge rammen for, hvad vi kan gøre på bygge- og boligområdet.

Knud Damgaard (S):

Et gennemgående træk i regeringspartiernes stilling til denne forespørgsels indhold har været, at de beregninger, der foreligger fra Håndværksrådet og LO, ikke skulle være rigtige. Det kan godt give anledning til bekymring, i hvert fald når boligministeren blot nøjes med at konstatere, at disse beregninger ikke holder, uden at angive noget som helst, der begrundes, at det skulle være tilfældet.

Det samme kan man måske sige om hr. Fogh Rasmussen, som siger nøjagtig det samme om beregningerne uden at begrunde hvorfor. Jeg kunne have lyst til at stille hr. Fogh Rasmussen det spørgsmål: hvem af de eksperter, der er i Håndværksrådet, er det dog, der er så dårlig til at bruge en regnestok, at man kommer til et så fejlagtigt resultat?

Jeg synes, der er rimelighed i at gøre indvendinger mod disse ting, hvis man klart kan dokumentere, på hvilke områder Håndværksrådet og LO har regnet forkert. Må vi få det præciseret, så skal vi tage stilling til, om der er noget som helst i indvendingerne?

Til boligministeren vil jeg i øvrigt sige, at vi da er enige i, at der er grænser for den ekspansive politik, der kan føres i øjeblikket. Det vedkendte vi os også i september, da vi fremlagde både vore indkomstpoltiske og vore besparelsesforslag, men vi lagde altså vægt på, at besparelserne blev mindre, fordi sammenhængen mellem indkomstpolitik og besparelsers omfang jo er den, at hvor indkomstpolitikken trænger stærkt nok igennem, er der mindre behov for besparelser.

Her står vi altså i en situation, hvor vi simpelt hen må konstatere, at regeringens mål er varig sikring af produktion og beskæftigelse, men den udsætter sig for ved intet at gøre, at mange erhvervsvirksomheder går ned, at der bliver et pokkers stort besvær med at sikre, at dette erhvervsliv kan fungere igen den dag – forhåbentlig hurtigt – hvor verden er kommet bedre i gang, end den er i dag.

Hr. Fogh Rasmussen sagde også, at jeg havde talt om en katastrofal udvikling, som

jeg knyttede til den nuværende regerings politik. Nej, det har jeg sandelig ikke. Det må være et udtryk for en utrolig omfindtlighed hos regeringspartierne, når man kommer med den konklusion. Vi vidste da meget vel i 1982, at udviklingen skred i en gal retning. Hvorfor i alverden troede man ellers, at vi havde lagt indeksfinansieringsgrundlaget frem, hvis ikke det netop var for at sikre, at der kunne komme ny gang i byggeriet? Men med en utrolig stædighed nægtede de nuværende regeringspartier at medvirke til, at den baggrund for indeksobligationernes relativt gode kurs ikke kunne komme igennem. Den fik man først, da de nuværende regeringspartier kom i regering og måtte affinde sig med nødvendigheden deraf.

Vi fremsatte også forslag nr. B 18, der var en erkendelse af situationen, som den forelå, med det sigte at få sat den beskæftigelse i gang i byggesektoren, som vi anser for helt nødvendig.

Så vil jeg gerne indføje en stilfærdig bemærkning, som nok særlig er rettet til finansministeren. Vi ved jo, at regeringen har afgivet det løfte, at man, hvis overenskomstforhandlingerne falder i hak på en for regeringen rimelig måde, vil fremsætte et skatteletelsesforslag på 2,5 mia kr.

Vi i socialdemokratiet føler, at det vil være en overvejelse værd at bruge denne 2,5 mia kr. på en mere solidarisk måde end ved at give skattelempelse, som man vil gøre. Vi kunne meget vel forestille os, at disse midler i stedet blev brugt til beskæftigelsesforanstaltninger, så solidariteten betød en solidaritet med de ledige i landet, som er landets allerstørste problem. Det var vel en overvejelse værd, om regeringen på det punkt nok en gang gik i tænkeboks og overvejede, om tingene kunne løses på en anden måde.

Hr. Fogh Rasmussen sagde også, at en gennemførelse af dette her ville betyde et forøget udbud af statsobligationer. Ja vel, hr. Fogh Rasmussen, men det kræver da i hvert fald, at det bevises, at de beregninger, som foreligger om dette her, ikke holder stik, for at disse beregninger kan få indflydelse på udbuddet af statsobligationer. Jeg mangler altså ganske klart en markering af, på hvilke områder det er, man mener, at beregningerne er forkerte, så kan vi jo vende tilbage til at drøfte, om dette nu også er rigtigt.